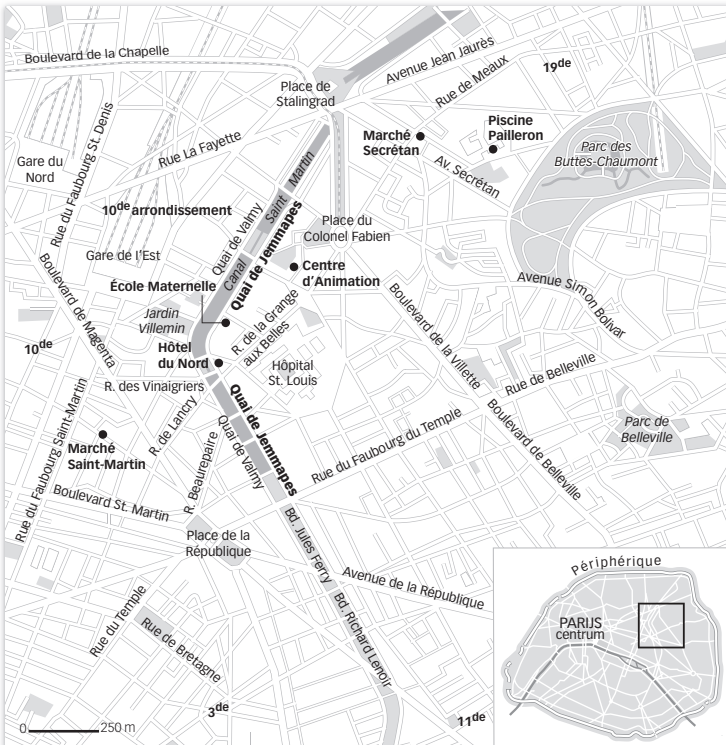

Heleen Beaart

Quartier Heleen

Berichten over het nieuwe leven
van een Hollandse Parisienne

Artemis & co

Inhoud

- 1 Er moet gepraat worden 9
- 2 Uitzicht op de Eiffeltoren 14
- 3 Grote, boze stad 25
- 4 De lange lunch 40
- 5 Hier is alles beter 53
- 6 Lachen in de file 67
- 7 Piet praat Frans 82
- 8 Peer en prei 96
- 9 In het land van de bobo's 109
- 10 Vreemde canard 123
- 11 Peukentaart met rietjes 137
- 12 Net een dorp 150
- 13 Picknicken is niet gek 164
- 14 Onder de guillotine 178

Er moet gepraat worden

‘Wat zijn eigenlijk jouw plannen?’ De collega met de designbril keek me afwachtend en onderzoekend aan. We zaten met een groep te eten in een Italiaans restaurant, om afscheid te nemen van iemand die voor een tijdschrift zou gaan werken. Het was behoorlijk gezellig – tot die vraag kwam.

Wat zijn jouw plannen? Voor als je groot bent? Met de rest van je leven? Die laatste twee vragen stelde hij niet, maar ik hoorde ze gek genoeg wel.

Ik was 26 jaar en werkte vier jaar bij *de Volkskrant*. Een vaste aanstelling bij een landelijk dagblad, waar ik het ontzettend naar mijn zin had, met collega’s die vrienden werden en van wie ik een hoop kon leren. Wie had ooit gedacht dat ik daar terecht zou komen? Ik niet; het was niet iets waar ik vanaf mijn kindertijd naar had verlangd, laat staan naar had toegewerkt.

De vraag schokte me. Plannen? Zat ik soms voor spek en bonen bij dat etentje? Ik deed toch al wat? Vol overtuiging, vol overgave. Had ik een mooie baan, moest ik daarnaast kennelijk ambitieus aan mijn toekomst werken, verder denken, en er – nog schokkender – ook nog over praten, met hem onder anderen.

Het antwoord had kort kunnen zijn: ‘Ik maak geen plannen.’ Maar in plaats daarvan begon ik te mompelen en zei iets als dat ik er nog niet helemaal uit was, terwijl het ondertussen

door mijn hoofd ging dat ik ongetwijfeld een onnozele indruk maakte, omdat alle normale mensen op de wereld wel aan carrièreplanning deden. En hij natuurlijk al helemaal.

Ik had me er destijds helemaal niet voor hoeven schamen, want het gaat prima, leven zonder langetermijnplannen. Groot voordeel: je hoeft geen teleurstellingen te verwerken. Bovendien kun je nog eens verrast worden. Vanzelfsprekend leef ik er ook weer niet zomaar een beetje op los, want keuzes maak ik dan weer wel. Al is het alleen maar omdat mijn man me ertoe dwingt. Hij maakt namelijk wel plannen.

Dertien jaar nadat die collega me die schokkende toekomstvraag had gesteld, komt mijn man thuis met de mededeling dat hij wil solliciteren op een van de buitenlandse correspondentschappen die bij ons beider werkgever vrij zouden komen, Parijs welteverstaan. Vijf jaar weg uit Nederland.

Het was weleens eerder ter sprake gekomen: zou het niet fantastisch zijn om een tijd in het buitenland, zeg Londen, Rome, Parijs, te wonen? Ik reageerde daarop als was me de vraag gesteld: zullen we eens een keer in de zomervakantie gaan kamperen in het noordelijkste puntje van Finland? Ja, ja, leuk, zouden we kunnen doen. Met in het achterhoofd de zekerheid dat het daar toch nooit van zou komen. Dus waarom zou je er serieus over nadenken?

Maar dit is een reële vraag. Er is een grote kans dat het plan werkelijkheid wordt, dat we met onze dochters Catharina van drie en Polly van één in Parijs kunnen gaan wonen. Ik probeer het een paar dagen, een paar weken zelfs, maar ik kom dit keer niet weg met de bekende reactie: ja, ja, leuk, zouden we kunnen doen. Hierover moet gepraat worden.

Geen haar op mijn hoofd die erover denkt iets drastisch aan mijn leven te veranderen. Alles loopt lekker, kan niet beter. Ik heb nog steeds een leuke baan, vier dagen per week, nog steeds

bij dat landelijke dagblad. Sinds drie jaar ben ik er eindredacteur van *Volkskrant magazine*, het laatste jaar als adjunct-hoofdredacteur.

Dat werk zou ik moeten opzeggen. Maar kan en wil ik dat? Gooi ik niet in een keer mijn hele 'carrière' overboord? Krijg ik over vijf jaar opnieuw een vergelijkbare functie? Tegen die tijd ben ik vierenvestig jaar, wie wil zo'n senior in dienst nemen?

Bovendien: niet werken, hoe is dat? Dat is niks voor mij. Structuur moet ik hebben. De laatste periode waarin ik niet werkte, studeerde ik nog, of beter gezegd: lag ik op de bank bij te komen van het uitgaan. Zou ik nu niet weer in ledigheid verzinken? Je zou denken van niet, met twee kleine kinderen, maar toch vertrouw ik het niet helemaal. Misschien lig ik straks niet op de bank, maar word ik diepongelukkig, neurotisch van het nietsdoen. Het is toch niet voor niets dat ik twee keer heel blij was dat ik na mijn zwangerschapsverlof weer mocht gaan werken?

En heus niet alleen vanwege het geld. Al is het erg prettig om financieel onafhankelijk te zijn, alleen al voor het idee. Mijn man lijkt het geen probleem te vinden om eenverdiener te worden, in plaats van tweeverdiener. Ik moet straks maar afwachten hoeveel huishoudgeld ik krijg van mijn kostwinner – zo deden mijn ouders, en die van hem, het vroeger ook. Voor het eerst teren op de zak van iemand anders, op één inkomen. Ach, ik vertrouw erop dat ik genoeg krijg. Maar hoe zal dat voelen, betalen met zijn creditcard in plaats van met de mijne?

Behalve die financiële onafhankelijkheid is er ook nog die andere onafhankelijkheid. Wij hebben alles zo perfect verdeeld in ons huishouden. Niet op de recht-in-de-feministische-leer-manier, maar als iets vanzelfsprekends. We kennen elkaar al zestien jaar, en hebben het grootste gedeelte van die periode fulltime gewerkt. Tot we kinderen kregen, toen zijn we allebei

naar vier dagen per week gegaan. De zorg wordt zo verdeeld, niet omdat dat per se eerlijker zou zijn, maar vooral omdat we het zo het leukst vinden. De kinderen gaan drie dagen naar de crèche, hij brengt ze weg, ik haal ze op. Allebei koken we, allebei wassen we, allebei doen we boodschappen. Ja, hij strijkt zelfs zijn eigen overhemden. Maar hoe zou dat gaan in Parijs? Kostwinner – zo noem ik hem, want dat is tenslotte wat hij wil worden – zal weer een vijfdaagse werkweek hebben, en ik... ik heb alle tijd. Alle tijd voor huishouden en dochters – alsnog huisvrouw zeker?

Andere knellende vragen: hoe gaan de kinderen dit vinden? Is het niet heel slecht om ze uit hun vertrouwde wereld te halen, ook al zijn ze nog zo jong? Weg peutervriendjes, zoals Catharina ze noemt. Is het niet wreed om ze op een Frans schooltje te doen, waar ze niemand verstaan? Is het wel een gezonde omgeving, zo'n veel grotere stad dan Amsterdam? Hier ligt een trauma op de loer.

En dan nog de familie. Eén oma is al achtentachtig, en gek op haar heel kleine kleinkinderen; ze zal ze minder vaak zien. En mijn ouders zullen ons evenveel missen. Maar zij kunnen tenminste nog komen logeren. Vijf jaar zonder ooms, tantes, neven, nichten en onze vrienden. En ons huis, waar we nog maar drie jaar wonen? Gaan we dat verhuren? Hoe ziet het er dan uit bij onze terugkomst?

Als ik aan al deze dingen denk, krijg ik een knoop in mijn maag. Uitstellen die beslissing, zo lang mogelijk! Maar er dreigt een deadline, er moet een sollicitatiebrief worden ingeleverd. Nu het echt niet anders meer kan – het moet gezegd: Kostwinner blijft er erg rustig onder – zijn we ervoor gaan zitten. We doen iets wat ik nog nooit heb gedaan, vermoedelijk omdat ik dus geen plannen maak: we schrijven op een briefje wat ons de voor- en de nadelen lijken.

De twee rijtjes van Kostwinner zijn ongeveer even lang. Zijn nadelen hebben allemaal betrekking op mij. Zijn voornaamste zorg: zou Heleen het wel naar haar zin hebben, vraag ik niet te veel van haar, en wat als het wat haar betreft mislukt, krijg ik dan de rest van mijn leven te horen dat het mijn schuld is?

Mijn lijstje met nadelen is lang – zie hierboven.

Mijn rijtje voordelen bestaat uit twee punten. Punt 1: komt op een heel goed moment in de carrière van Kostwinner. Punt 2: het avontuur.

Dat avontuur geeft uiteindelijk de doorslag. Al pratend ontdekken we dat het hoe dan ook een beslissing voor de een of voor de ander zal worden. Als we voor mij kiezen, zouden we blijven: status quo. Een behoudende, veilige keuze. Een keuze voor hem is een keuze voor verandering, spanning, avontuur, risico.

Tja, wie wil er als behoudend bekendstaan? Wie wil er in de toekomst moeten zeggen: we hadden naar Parijs kunnen gaan? Ik niet. We gáán naar Parijs!

Ik neem een belangrijke beslissing, een grotemensenkeuze, maar let wel: ik maak nog steeds geen plannen, laat staan carrièreplannen. En dat is maar goed ook. Want stel dat ik dat wel deed, dan zou ik misschien minder makkelijk aan dit avontuur beginnen. Of ik zou nu natuurlijk kunnen zeggen: nog even, en ik heb mijn doel eindelijk bereikt, ik word huisvrouw in Parijs.

Uitzicht op de Eiffeltoren

Mijn hoofdredacteur geeft Kostwinner de baan, het correspondentschap in Parijs, en mij een boek met de titel: *Langs de Route du Soleil, begin je vakantie naast de snelweg.*

Vakantie?

‘Nou ja zeg, wat een lullig boekje, dat had hij zeker nog ergens liggen,’ zegt een van mijn collega’s als ik het laat zien. Ik zie er de humor wel van in, al weet ik niet helemaal zeker of het ook zo bedoeld is. Er staat een opdracht in: ‘Voor Heleen, die zichzelf wegcijferde voor haar man. Wie had dat ooit gedacht? Maar ik vind het top. En je krijgt er geen spijt van... Ik weet het zeker.’

Vakantie? Wegcijferen?

Bijna besluit ik het hele project alsnog af te blazen, ik heb tenslotte nog steeds niet officieel mijn baan opgezegd. Dat stel ik zo lang mogelijk uit.

Tussen het moment waarop Kostwinner hoort dat hij naar Parijs mag, en het moment waarop we uiteindelijk met het hele gezin zullen vertrekken, zit minder dan een halfjaar. Tijd die we hard nodig hebben om voorbereidingen te treffen. En om te wennen aan het idee. Want het blijft aanvankelijk behoorlijk abstract.

Parijs, hoe is het daar ook alweer? Aan de laatste keer dat ik

ISBN 978 90 472 0120 5

© 2010 Heleen Beaart

Omslagontwerp Janine Jansen

Omslagillustraties © Anne Reinke (foto auteur),

© Glasshouse/[image]store (beeld Eiffeltoren)

Kaart Parijs Bert Bruijn

Foto auteur © Anne Reinke

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers n.v., Wommelgem